

ПРИМЉЕНО: 03. 05. 2017

Поштовани,

Орг. јед.	Број	Прилог	Вредности
14	61-1085	/	17

У прилогу шаљемо петицију за ревизију изучавања теорије еволуције у нашим школама и на факултетима. Уз петицију прилажемо и објашњење о разлозима за покретање овакве иницијативе као и списак њених потписника. Петицију је потписао велики број угледних и афирмисаних личности из области науке и образовања (52 академика, научна саветника и професора универзитета, 61 доктор наука, 5 магистара наука, 50 лекара специјалиста, 24 дипломирана инжењера, 19 професора средњих школа, 14 филозофа, филолога и социолога, 25 дипломираних правника и економиста, 5 фармацеута и хемичара, 8 уметника, 5 новинара и 5 свештенка). Надамо се да ћете озбиљно и одговорно размотрити чињенице наведене у објашњењу петиције и сразмерно вашој значајној улози у нашој држави и друштву допринети реалном сагледавању и усаглашавању наведених чињеница.

У име потписника петиције, с поштовањем,

Радмило Рончевић, број л. карте [REDACTED]

E-mail: ronac@eunet.rs

www.roncevic.rs

ДОСТАВЉЕНО:

Министарству просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије (са копијом списка потписника петиције)

Одбору за образовање, науку и технолошки развој Скупштине Србије (са копијом списка потписника петиције)

Председништву Српске академије наука и уметности

Сенату Универзитета у Београду

Сенату Универзитета у Новом Саду

Сенату Универзитета у Нишу

Сенату Универзитета у Крагујевцу

Сенату Универзитета у Бањој Луци

ПЕТИЦИЈА ЗА РЕВИЗИЈИ ИЗУЧАВАЊА ТЕОРИЈЕ ЕВОЛУЦИЈЕ (објашњење у прилогу)

Кроз наставу биологије, теорија еволуције заузима све тврђе неодарвинистичке догматске ставове. Глобалисти и атеисти, који данас у свету заузимају најутицајније позиције, из личних и глобалистичких разлога, афирмишу теорију еволуције и финансирају промотере ове теорије. Данас се у целом свету јављају бројни познати и признати научници, међу којима има и значајан број атеиста, који упозоравају да је теорија еволуције хипотеза чији су ставови о настанку света, живота и човека научно недоказиви или у супротности са научним чињеницама.

Главни неодарвинистички ставови и „докази” теорије еволуције

1. Живот на нашој планети настао је спонтано, per se

За овакав став нема ни једног провереног доказа нити савремена наука има било какво конкретно сазнање о настанку живота на нашој планети. Почетак настанка живота везан је за настанак аминокиселина. Не знамо поуздано како су се спонтано спојили атоми кисеоника, водоника, угљеника и азота у молекуле аминокиселина. Апсолутно не знамо како су од аминокиселина спонтано настали протеини, око милион врста у људском организму, са специфичним бројем и распоредом аминокиселина, а тиме и специфичним функцијама без којих нема живота. Да би настао живот протеини се морају репродуковати. То је немогуће без ДНК. Наука ништа не зна о пореклу и настанку најсложеније и најзагонетније молекуле ДНК у којој су смештени гени и запис о целокупном развоју и животу јединке. Да би настала ћелија, тј. живот који би се репродуковао, потребно је да се протеини, ДНК и друге компоненте живота нађу у специфичној мембрани. Како је одједном настала и та јединствена мембрана са одређеним физичким, хемијским, физиолошким и репродуктивним својствима? И на крају, откуд ћелија, та специфична и сложена биохемијска лабораторија са бројним органелама без којих нема ни ћелије ни живота?

2. Мутације, прилагођавање животной средини и селекција су сталне појаве које неминовно воде до спонтане еволуције живота на нашој планети

Мутације, прилагођавање животной средини и селекција доводе само до неких промена на истој врсти (варијације унутар врсте), а не дају нову, сложенију врсту, виши ниво живота, што је неопходно за еволуцију ка вишим, сложенијим врстама. Дефинитивно је доказано да су Хекелови ембриони фалсификат и да не могу бити доказ еволуције и става да је онтогенеза рекапитулација филогенезе.

3. Фосили су су необорив доказ еволуције

Једини евентуални прелазни облик, који је до сада пронађен, је археоптерикс. Уколико и прихватимо да би то могао бити прелазни облик (без обзира на озбиљна оспоравања), имамо само један пример, један случај прелазног облика. На основу једног случаја у науци се не може ништа закључити нити доказати.

Изучавање биологије је под апсолутном контролом неодарвиниста. Време је да се и у нашем образовном систему приступи ревизији изучавања теорије еволуције на основу научних чињеница које оспоравају неодарвинистичку догму. Планове и програме изучавања биологије треба да доноси компетентан тим на државном нивоу, а не само одређени биолози, неодарвинисти. Теорију еволуције треба изучавати, у разумној мери, као хипотезу, оно што она јесте, са свим подацима који би јој могли ићи у прилог, као и свим подацима који је оспоравају. За сада постоје два схватања о настанку живота и човека (библијско и еволуционистичко). Ниједно од њих није научно доказано. Требало би на адекватан начин упознати ученике и са савременим религијским схватањем.

ПОТПИСНИЦИ ПЕТИЦИЈЕ

1. Научни саветник, *visiting professor*, доктор медицинских наука Радмило Рончевић, хирург
2. Научни саветник, примаријус, доктор медицинских наука Чедомир Савић, неуропсихијатар
3. Научни саветник, *visiting professor*, доктор наука Лазар Ковачев, генетичар
4. Професор, доктор биолошких наука Слободан Рончевић, биолог
5. Професор, доктор биолошких наука Томислав Терзин, генетичар, молекуларни биолог
6. Академик, професор, доктор техничких наука Антоније Ђорђевић, електронинжењер
7. Академик, професор Светислав Божић, композитор
8. Научни саветник, *visiting professor*, доктор историјских наука Веселин Ђуретић, историчар
9. Професор, доктор медицинских наука Стеван Настасић, кардиохирург
10. Професор, доктор медицинских наука Раде Нинковић, гинеколог
11. Професор, доктор медицинских наука Милан Вишњић, хирург
12. Професор, доктор медицинских наука Вељко Ђукић, хирург
13. Професор, доктор медицинских наука Слободан Чикарић, радиолог, онколог
14. Професор, доктор медицинских наука Невенка Рончевић, педијатар и фармаколог
15. Професор, доктор медицинских наука Вуле Вишњевац, гинеколог
16. Професор, доктор медицинских наука Александар Ђуричић, гинеколог
17. Професор, доктор медицинских наука Љубомир Милашиновић, гинеколог
18. Професор, доктор медицинских наука Милан Јовановић, хирург
19. Професор, доктор медицинских наука Љубинко Крстић, офталмолог
20. Професор, доктор медицинских наука Горан Голубовић, психијатар и антрополог
21. Професор, доктор медицинских наука Слободан Тошовић, еколог, токсиколог
22. Професор, доктор медицинских наука Драган Мандарић, грудни хирург
23. Професор, доктор медицинских наука Јован Стриковић, неуропсихијатар
24. Професор, доктор медицинских наука Братислав Стефановић, хистолог
25. Професор, доктор медицинских наука Зорица Савковић, дефектолог, офталмолог
26. Примаријус, доктор медицинских наука Љубомир Георгијевић, хирург, ортопед
27. Доцент, доктор медицинских наука Тихомир Михаиловић, радиолог
28. Доцент, доктор медицинских наука Радослав Пејин, интерниста, ендокринолог
29. Доцент, доктор медицинских наука Бојана Бокоров, радиолог, онколог
30. Професор, доктор стоматолошких наука Обрад Зелић, стоматолог
31. Професор, доктор стоматолошких наука Војислав Рашчанин, стоматолог
32. Професор, доктор дефектолошких наука Весна Жигић
33. Професор, доктор наука физичке културе, Игор Станојевић
34. Примаријус др Душан Мујичић, спец. хигијене
35. Примаријус др Петар Богуновић, радиолог
36. Примаријус др Љиљана Савић, педијатар
37. Примаријус др Љиљана Ивановић, гинеколог
38. Примаријус др Вера Војиновић Голубовић, анестезиолог
39. Примаријус др Мирослав Милетић, стоматолог
40. Асистент, доктор медицинских наука Немања Вишњевац, гинеколог
41. Асистент, доктор медицинских наука Милан Стојчић, хирург
42. Др Александар Ђоковић, доктор медицинских наука, хирург
43. Др Душан Рончевић, M.D., неуролог
44. Др Зорица Павловић, гинеколог
45. Др Славица Грубач, интерниста
46. Др Љиљана Милашиновић, педијатар
47. Др Бојан Карадеглија, гинеколог
48. Др Душанка Суботић, педијатар

49. Др Бојан Секулић, гинеколог
50. Др Дубравка Вишњевац, специјалиста медицине рада
51. Др Љиљана Дачевић, микробиолог
52. Др. Александар Милановић, хирург
53. Др Владислав Парезанин, ветеринар
54. Др Јован Бабин, лекар, инспектор
55. Др Ксенија Грубач, гинеколог
56. Др Башић Анђелко, стоматолог
57. Марија Ђорђевић, магистар фармације, биохемичар
58. Гордана Гузина, магистар фармације
59. Милан Станојевић, дипл. психолог
60. Александар Митић, диплом. дефектолог
61. Маја Станковић, диплом, дефектолог
62. Магистар хемијских наука Михаило Ршумовић, дипл. хемичар
63. Биљана Прибишић, дипломирани хемичар
64. Светолик Максимовић, истраживач сарадник
65. Биљана Радиша, истраживач сарадник

66. Професор, доктор филологије Љиљана Чолић, филолог
67. Професор, доктор филозофије Миленко Бодин, филолозоф
68. Професор, доктор социологије Тадуша Рецић, социолог
69. Професор доктор филозофије Драган Раденовић
70. Професор, доктор филологије Игор Петровић, филолог
71. Професор, доктор филозофије Јово Радош, филозоф
72. Доктор филологије Ружица Левушкина, филолог
73. Доктор књижевних наука Милутин Ђуричковић, књижевник
74. Доктор социолошких наука Оливер Суботић, презвитер, социолог
74. Магистар филологије Драгана Љубисављевић, филолог
75. Иван Марковић, мастер филозофије, дипломирани филолог
76. Томислав Новаковић, дипломирани филозоф
77. Витомир Васић, дипломирани политиколог
78. Братислав Николић, дипломирани политиколог

79. Професор, доктор техничких наука Божидар Раденковић, дипл. инжењер кибернетичар
80. Професор, доктор техничких наука Миомир Костић, дипл. електроинжењер
81. Професор, доктор техничких наука Никола Бабин, дипл. машински инжењер
82. Професор, доктор техничких наука Момир Плавшић, дипл. машински инжењер
83. Професор, доктор техничких наука Иван Главарданов, дипл. машински инжењер
84. Професор, доктор техничких наука Милимир Ковачевић, дипл. технолог
85. Доктор техничких наука Миланко Поповић, дипл. машински инжењер
86. Магистар техничких наука Јуриј Панић, дипл. инжењер грађевинства
87. Вукашин Ковачевић, дипл. машински инжењер
88. Бранко Муњас, дипл. инжењер геологије
89. Душан Тошић, дипл. инжењер геологије
90. Милош Ранковић, дипл. инжењер геологије
91. Ненад Мативић, дипл. инжењер геологије
92. Срђан Живковић, дипл. инжењер геологије
93. Бранко Јелисавац, дипл. инжењер геологије
94. Ђорђе Јовановић, дипл. инжењер саобраћаја
95. Дара Божовић, дипл. инжењер технолог
96. Анђелко Грубач, дипл. инжењер саобраћаја
97. Живка Зеленивић, дипл. инжењер пољопривреде

98. Бојана Божовић, струкони саветник, информатичар
99. Ђорђе Маријановић, дипл. инжењер електротехнике
- 100.. Мастер Никола Копривица, дипл. инжењер, програмер
101. Иван Недељковић, дипл. инжењер
102. Душан Кекић, мастер инжењер
103. Марко Ивковић, пилот

104. Милош Марковић, новинар
105. Слободан Ерић, новинар
106. Невенка Стојчевић, новинар
107. Милослав Самарџић, новинар
108. Зорица Пелеш, публициста, научни истраживач

109. Професор, доктор археологије Радмило Петровић, археолог, историчар уметности
110. Милован Поповић, археолог
111. Зоран Ненезић, професор српског језика и књижевности, публициста
112. Драган Коларевић, професор српског језика и књижевности, публициста
113. Весна Манасијевић, професор биологије
114. Драгана Ђорђевић, професор биологије
115. Бранка Милосављевић, професор историје, кустос
117. Ирина Танасковић, професор српског језика и књижевности
118. Вера Вишњевац, професор српског језика и књижевности
119. Радован Ковачевић, професор српског језика и књижевности
120. Горан Ковачевић, професор историје
121. Селена Плавшић, професор немачког језика
122. Магистар Јелена Петричевић, професор енглеског језика
123. Магистар Вук Вишњевац, професор историје
124. Мирослав Васић, професор филолог
125. Срђан Јовановић, професор историје
126. Горан Остојић-Вид, професор, сликар
127. Михал Гомбар, етнолог
128. Ирина Танасковић, мастер учитељ
129. Радмила Ђуричић, мастер васпитач

130. Професор, доктор економских наука, магистар техничких наука Синиша Ранков
131. Магистар Драган Маринковић, магистар економских наука, информатичар
132. Александар Богданић, економиста
133. Ранко Вујовић, економиста
134. Милка Ђуретић, економиста, песник
135. Зоран Ковачевић, економиста
136. Снежана Рад, економиста
137. Љиљана Брадоњић, економиста
138. Мирела Драган, економиста
139. Јасмина Васиљевић, економиста
140. Драган Василев, економиста
141. Гордана Мићуновић, економиста
142. Лазарела Чабак, економиста
- 143.. Миодраг Старчевић, економиста
144. Стеван Данјановић, економиста

145. Професор, доктор правних наука Тамара Миленковић Керковиц, дипл. правник
146. Дејан Ковачевић, адвокат

- 147. Војислав Михаиловић, дипл. правник
- 148. Мира Ђурковић, дипл. правник
- 149. Смиљка Дражић, дипл. правник
- 150. Ђоко Ђурковић, дипл. правник
- 151. Дачевић Милан, дипл. правник
- 152. Драган Божовић, дипл. правник
- 153. Бранкица Игњатовић, дипл. правник
- 154. Милета Кекић, дипл. правник

- 155. Професор, доктор уметности Драган Раденовић, академски вајар
- 156. Професор Миодраг Живковић, академски вајар
- 157. Љубомир Манасијевић, композитор, појац
- 158. Професор, доктор музичке педагогије Маринко Гавриловић
- 159. Доктор уметности Радован Станојевић, предавач
- 160. Зоран Живојиновић, музичар, професор
- 161. Миодраг Јелић, академски сликар

- 162. Професор, доктор телешких наука Драган Милин, протојереј ставрофор
- 163. Професор, доктор теолошких наука Димитрије Калезић, протојереј ставрофор
- 164. Протонамесник Арсеније Арсенијевић, свештеник
- 165. Јереј Александар Срњић, свештеник
- 166. Протонамесник Горан Живковић, свештеник

ОБЈАШЊЕЊЕ ПЕТИЦИЈЕ

Теорија еволуције је већ више од 150 година једна од водећих тема научних, интелектуалних, теолошких и квазинаучних расправа, дискусија и полемика.

На почетку истичемо два битна Дарвинова става из књиге „О пореклу врста” у којој је изнео своје ставове о развоју, еволуцији живота на нашој планети. У уводу ове књиге Дарвин каже: „Дубоко сам свестан да се на сваку тачку, о којој се расправља у овој књизи, могу применити чињенице које често очигледно воде до закључака који су супротни онима до којих сам ја дошао.” Дакле, Дарвин у целој књизи ништа не тврди већ сам претпоставља. Он своју књигу завршава следећом реченицом: „Вероватно постоји нешто узвишено у схватању да је **Творац** семе свеколиког живота, који нас окружује, удахнуо само неколицини или чак само једном облику и да је, док се наша планета кружно кретала по законима силе теже, из тако једноставног почетка настало и настаје безброј најлепших и најчудеснијих облика”.

Иако је уочити да се наведени Дарвинови ставови значајно разликују од догматских ставова савремених еволуциониста, неодарвиниста. Нова научна достигнућа, поготово сазнања из домена генетике, сазнања о спонтаним и изазваним мутацијама, дала су неодарвинистима основу и „доказе” за теорију спонтане еволуције. Настала је нова наука са бројним претпоставкама, спекулацијама, непровереним и непроверљивим тврдњама, контроверзама, која се агресивно афирмише и намеће целом човечанству, поготово кроз школство и коју, углавном, предводе атеисти и глобалисти. Циљ ове науке је, не само да докаже да су све врсте живих бића настале и еволуирале спонтаном еволуцијом, већ и да је живот на нашој планети настао спонтано, *per se* и да Бог не постоји.

Главни неодарвинистички ставови и „докази” теорије еволуције

1. Живот на нашој планети настао је спонтано, *per se*

За овакав став нема ни једног провереног доказа нити савремена наука има било какво конкретно сазнање о настанку живота на нашој планети. Почетак настанка живота везан је за настанак аминокиселина. Не знамо поуздано како су се спонтано спојили атоми кисеоника, водоника, угљеника и азота у сложене молекуле аминокиселина. Апсолутно не знамо како су од аминокиселина спонтано настали протеини, око милион врста у људском организму, са специфичним бројем и распоредом аминокиселина, а тиме и специфичним функцијама без којих нема живота. На пример, да би се формирао протеин колаген потребно је спојити 1055 аминокиселина у строго одређеном редоследу (укупно има 20 врсте аминокиселина које се разликују на основу броја и распореда атома кисеоника, водоника, угљеника и азота). Претпоставка је да су се некако у некој топлој барици спојиле аминокиселине и створиле протеине. То је у супротности са основама хемије, јер се у води мономер (аминокиселине) не може спојити у полимер (протеине) као што од праха шећера, који се стави у воду, не може настати коцка шећера. Све и када би тако настали протеини, како је било могуће да спонтано настане тако велики број различитих протеина са специфичним бројем и распоредом аминокиселина, а тиме и специфичним функцијама које омогућавају живот. Спекулације о настанку протеина преко рибонуклеинске киселине - РНК, које сада заговара теорија абиогенезе, су такође недоказиве.. Ако су се, ипак, на неки непознат начин, догодили протеини, опет од живота нема ништа, јер се протеин сам од себе не може репродуковати и опстати. За репродукцију је потребна ДНК. Откуд одједном тако сложени молекули ДНК у којима је запис, информација о репродукцији и о свему што се тиче јединке. (Укупан запис у геному човека износи око 6 милијарди слова). **Информацију може дати само нека интелигенција.** Је ли онда могуће да је та информација, тај запис дошао спонтано, ниоткуда и ниоткога? Опет, ДНК без протеина не значи ништа, не може дати живот. Ето, сада некако, великим чудом, имамо и протеине и ДНК, али опет нема живота. Да би настала ћелија, тј. живот који би се репродуковао, потребно је да се протеини, ДНК и друге компоненте живота нађу у специфични

мембрани. Откуд одједном и та јединствена мембрана са одређеним физичким, хемијским, физиолошким и репродуктивним својствима? И откуд, на крају, ћелија, специфична и сложена биохемијска лабораторија са бројним органелама без којих нема ни ћелије ни живота? Деоба ћелије преко деобе ДНК, функција органела ћелије, расподела и синхронизација „посла” између органела је велико чудо које није могло настати спонтано, случајно. Ово чудо само по себи негира теорију еволуције. Онда, од просте ћелије, бројним недоказивим спекулацијама, дођосмо до човека, до људског мозга, свести, морала, савести, говора, фантастичног организма где су све ћелије повезане и свака у свако време зна шта раде остале ћелије. Ко је, како и чиме повезао овај савршени систем? За неодарвинисте све ове бројне, невероватне, немогуће случајности су апсолутна научна истина. Многи еволуционисти покушали су безуспешно да својим хипотезама објасне спонтани настанак живота. Један наш водећи догматски еволуциониста покушава и да смрт прикаже као процес еволуције и каже: „Читави процес изумирања је одлична илустрација самог процеса еволуције” или „Смрт очигледно није случајни инцидент, она је стални пратилац биолошког континуитета” и „открива” „креативну улогу смрти у постанку и континуитету живота”. Смрти, негацији живота, професор Београдског универзитета даје креативну улогу у постанку и континуитету живота. Данас и квантна физика безуспешно покушава да докаже да би живот могао настати ex nihilo, per se. Сазнање о настанку живота за човека је, бар за сада, неоствариво. Настанак живота и човека могао би бити више од хемије и физике.

2. Мутације, прилагођавање животној средини и селекција су сталне појаве које неминовно воде до спонтане еволуције живота на нашој планети

Да, све то постоји, али не доводи до еволуције, настанка нових врста живота. Укратко, по последицама по организам мутације гена или хромозома (оштећење или замена информација) могу бити неутралне (без последица), штетне (доводе до болести или деформација појединих делова тела) и смртне (када су штетне мутације веома изражене и имају смртне последице). Мутације не доводе до великих промена на организму, које би представљале настанак нове врсте живота, већ само до неких промена на истој врсти живота. Откако се зна за мутације, било их је на милијарде, или спонтаних или изазваних (утицај фактора животне средине или утицај и експеримент од стране човека). Никада те мутације нису дале нову врсту живота, већ само неке промене на истој врсти. До нове врсте живота није дошло ни на генерацијама потомака јединки на којима је изазвана мутација. Као пример еволуције изазване мутацијом и прилагођавањем животној средини наводе се Дарвинове зеба са острва Галапагос. Без обзира што су зебе имале различиту величину кљунова то је иста врста живота и исти ниво живота (варијација исте врсте). Ако мутација, без обзира на неке промене, не даје нову врсту живота, сложенији, виши организам, онда живот остаје на истој врсти, на истом нивоу, нема еволуције. Треба имати на уму да се мутација догађа на јединки а не на већој популацији. Ако би мутацијом настала једна јединка нове врсте она не би могла опстати. За репродукцију и опстанак нове врсте неопходно је имати истовремено бројне јединке оба пола. Закон поновљених варијација показује да свака исправно дефинисана биолошка врста има јасно утврђене границе које јој онемогућавају да се низом спонтаних мутација претвори у неку другу врсту. **Мутација подразумева одузимање а не додавање генетске информације.** Одузимањем генетске информације не може се створити неки нови орган који би био користан за јединку. Када би то и било могуће, та нова стечена особина не би могла бити прената на потомке јер се промена десила на соматским, телесним а не на репродуктивним, полним ћелијама (На потомство се преносе наследне а не стечене особине). Дакле, мутације, прилагођавање животној средини и селекција доводе само до неких промена на истој врсти (варијације унутар врсте), не дају нову, сложенију врсту, виши ниво живота, што је неопходно за еволуцију ка вишим, сложенијим врстама живота. **Крајње је неприродно, нелогично да се живот развијао и усавршавао на основу грешака на ДНК, грешака на основи и покретачу живота.** Природна селекција најчешће елиминише мутације, јединке настале на генетским грешкама. Спекулације о скоковитој еволуцији (на пример, из јаја гмизаца излетела је птица и слично), далеко је од науке и научног расуђивања. Дефинитивно је доказано и да су Хекелови ембриони фалсификат, лаж. Та лаж је значајно афирмисала Дарвинову теорију и била је једна од најзначајнијих „доказа” еволуције, „аксиом” и „бастион” еволуције и основа за познати еволуционистички закон да је онтогенеза рекапитулација

филогенезе, тј. да у току развоја ембрион пролази кроз фазе предака, да ембрион човека или неког сисара у развоју показује особине риба, водоземаца и птица.

3. Фосили су необорив доказ еволуције

За еволуционисте, фосили су, уз бројне претпоставке, спекулације, заблуде, некад и лажи, главни доказ еволуције. Милиони фосила свих сложенијих живих бића, као сасвим формираних врста, без прелазних облика, нађени су у великом броју у истом слоју земље. Где су прелазни облици? До сада је било више милиона врста живота, рачунајући и изумрле. За сваку врсту, да би се развила и опстала, био би потребан велики број прелазних облика, а у фосилима их нема. Нема ни живих прелазних облика. Недостатак фосила прелазних облика ни живих прелазних облика упућује да живот није настао и еволуирао еволуцијом. Чињенице у вези са фосилима најчувенијих наводних прелазних облика, које еволуционисти стално истичу, врло су непоуздане. Археоптерикс, врста малог диносауруса величине кокошке, имао је крила и перје, дугачак реп, вилице и у њима зубе. Око свих наведених делова и данас се воде полемике уз претпоставке о значајним фалсификатима на овом фосилу. Да ли је то прелазни облик између гмизаваца и птица или једна од изумрлих врста која нема везе са настанком птица? Фосил рибе шакоперке је заправо фосил рибе која и данас живи у океанима. Ова риба има другачија, јача пераја. Наводно еволуцијом су ова пераја постале ноге, риба је изашла на копно, од ње су постали водоземци а по некима и други кичмењаци. Многи еволуционисти су одбацили такву могућност, сматрају да је то прастара риба и да нема везе са еволуцијом. Фосил малог коња са више прстију, уместо копита, ако је и постајао, не указује на прелазни облик већ на промену на истој врсти или да се радило о генетској малформацији. Заправо, једини евентуални (неубедљиви) прелазни облик, који је до сада пронађен, је археоптерикс. Ако прихватимо да би то могао бити прелазни облик, имамо само један пример, један случај прелазног облика. На једном случају у науци се не може ништа закључити или доказати.

Човек, хомо сапијенс, настао је пре 30.000 до 100.000 година??? Фосили заједничког претка мајмуна и човека, односно прелазне врсте према човеку, нису пронађени. Највише спекулација, контроверзи, маште, заблуда, фалсификата и лажи (Човек из Пилтдауна, Небраска човек, Хекелови ембриони) има у вези фосила хоминида, наводних директних предака човека. Разне скице, макете, модели хоминида и филмови, које обилато користе еволуционисти, нису никакав научни доказ већ искључиво машта појединих еволуциониста. Прецизна конструкција хоминида на основу дела кости је немогућа, поготово је немогуће конструисати мека ткива, кожу, длаку, очи, лице. На веома различите лобање могуће је навући исту маску и добиће се различити ликови. Тврдити на основу рељефа лобање да су неки хоминиди имали развијен говор веома је неозбиљно. Центар за говор се налази у мозгу а не на лобањи. Поред центра за говор неопходно је имати и орган за говор а њега је немогуће конструисати помоћу дела скелата. Пронађени делови скелета појединих хоминида су скоро идентични скелету мајмуна па је могуће да су ти наводни хоминиди били нека од бројних изумрлих врста мајмуна. *Homo ergaster* и *Homo erectus* наводно су најближи преци човека, *Homo sapiens*-а. На основу дела скелета, бројних контроверзних података, цртежа, модела, филмова (урађених по машти еволуциониста) као и на основу процене обима и облика лобање и величине мозга (није битна само величина мозга већ и анатомска структура мозга и сложеност можданих мрежа и синапси) немогуће их је реално конструисати нити упоредити са човеком, поготово ако имамо на уму варијетете савременог човека и могуће фосиле генетских малформација *Homo sapiens*-а. Веома су непоуздани и контроверзни и подаци о Неандерталцу. Ако су хоминиди живели у периоду који наводе еволуционисти, онда је већина хоминида живело у истом периоду.. Ко је онда од њих коме предак и колико предака има човек? Није јасно ни како су све те бројне врсте хоминида, уколико су постајале, изумрле. На основу свега до сада написаног о хоминидима немогуће је логично и реално систематизовати све податке и донети неки реалан закључак, тако да све остаје у домену спекулација.

4. Није оправдано говорити о неким „изгубљеним карикама”, усмеравање на недостајуће „изгубљене карике” је бесмислено

Пошто у фосилима нису пронађени прелазни облици између постојећих облика живота немогуће је повезати „ланац живота”. Недостају бројне карике, „изгубљене карике”, како их називају еволуционисти. Не може се изгубити нешто што не постоји, а те „карике” никада нису ни постајале. Дакле, еволуционисти сматрају да се, када је у питању теорија еволуције, не треба придржавати научних принципа, не треба никакав научни доказ да би се потврдила хипотеза, већ треба безусловно веровати догми неодарвинизма. Каква би реакција била када би креационисти предлагали нешто слично? Прихвативши такав принцип у науци, часописи који се баве биологијом и теоријом еволуције данас су пуни „генијалних” хипотеза о настанку и еволуцији живота и човека (нпр. о „креативној улози смрти у постанку и континуитету живота”).

5. Еволуција је трајан процес

Ако је тако, треба ли очекивати даљу еволуцију свих облика живота или само настанак врсте која ће превазићи човека? Је ли то могуће? Од кога би постала та нова врста живота и како? Могуће мутацијом од човека? Све и када би то могло настати мутацијом, мутација се дешава на јединки а не на већој популацији. Претпоставимо да истовремено и настане већи број јединки различитог пола, да ли би, у том случају, човек дозволио да се та популација од неколико парова развије и потчини човека онако како је он, ради свог интереса, потчинио све на нашој планети?

Изнели смо бројне чињенице које су у супротности са теоријом еволуције. Осим тога, теорија еволуције је и у супротности са неким природним законима. На пример, други закон термодинамике, поред осталог, указује и да сви системи у универзуму теже да пређу у стање веће неуређености, ентропију и да се та неуређеност повећава у сваком процесу. Поред тога, у природи нема стваралачких механизма нити механизма који постичу на еволуцију (природа постиче борбу за опстанак и селекцију, елиминише мутације). Постоје само механизми за одржавање, дегенерацију и деструкцију, уништење (земљотреси, пожари, вулкани, поплаве, суше, олује, лавине, цунами и разне болести живих бића). Симетрија (облика, димензија, грађе, боје, детаља, функције), која је веома заступљена у природи, поготово у живој природи, представља велику тајну природе. Случајност, која је за еволуционисте доказ када нема доказа, не познаје и не ствара симетрију. Да ли је случајно и цео живот, од генетског кода до тела човека и делова његовог тела, у димензијама златног пресека, најбољим могућим пропорцијама. И многе друге појаве на нашој планети, од којих суштински зависи и планата и живот на њој, тешко је или немогуће објаснити случајношћу – на пример, инклинација осе наше планете или неке особине воде као што су густина, тежина и тачка мржњење. Дакле, и закони биологије и закони природе оспоравају теорију еволуције. Време је да се покрене ревизија теорије еволуције са аспекта науке, чињеница. Чињенице указују да ће ускоро већи број научника рећи: „Цар је го”. Уосталом, то су већ рекле хиљаде озбиљних научника, универзитетских професора и сарадника великих научних института у целом свету, поготово у Америци. Због велике пропаганде еволуциониста и глобалиста тај глас се још недовољно чује.

У нашој држави изучавање биологије је под апсолутном контролом неодарвиниста. Теорија еволуције се изучава догматски као доказана научна истина. Време је да се и у нашем образовном систему приступи ревизији изучавања теорије еволуције на основу научних чињеница које оспоравају неодарвинистичку догму. Планове и програме изучавања биологије треба да доноси компетентан тим на државном нивоу а не само одређени биолози, неодарвинисти. Теорију еволуције треба, у разумној мери, изучавати као хипотезу, оно што она јесте, са свим подацима који би јој могли ићи у прилог, као и свим подацима који је оспоравају. Само тако изучавање биологије и теорије еволуције може омогућити развој критичког и креативног мишљења ђака. За сада постоје два схватања о настанку живота и човека (библијски и еволуционистички). Ниједно од њих није научно доказано. У школским програмима би, кроз одређен вид наставе, требало дати простора и савременом религијском погледу на свет и живот. Догматски став неодарвиниста у изучавању теорије еволуције, који се провлачи кроз целу биологију, са веома наглашеним атеизмом, веома је близак идеологизацији науке. Када се наука затвори у оквиру догме и идеологије, неприхватају се чињенице, нестаје наука, постаје антинаука, погубна и за науку и за друштво.